

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«'Ακουε υἱὲ παιδείαν πατρὸς σου καὶ μὴ ἀπόσῃ θεσμούς μητρὸς σου· στί-
φνον γὰρ χαρίτων ἔζη σὴ κορυφῇ, καὶ κλοιδὸν χρύσεον περὶ σὴ τραχίλω.»
Ἰαρομιαὶ Δολομένωντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Ἡμέπτῃν ὑπο Μ. Δ. Σακκοῦδράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- 'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- 'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
- 'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρο-
μείοις καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

ΟΙ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΙΣΑΑΚ.

Ἄφου παρήλθον εἴκοσιν ἔτη ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ Ἰσαάκ, ἡ Ῥεβέκκα ἐγέννησε διδύμους υἱούς, τὸν Ἡσαῦ πρῶτον καὶ τὸν Ἰακώβ δεύτερον. Καὶ καθὼς οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ἀδάμ, Κάιν καὶ Ἄβελ, οὕτω καὶ οὗτοι δὲν ὠμοίαζον οὔτε κατὰ τοὺς χαρακτήρας οὔτε κατὰ τὰ αἰσθηήματα. Ὁ πρωτότοκος Ἡσαῦ ἦτον ἄνθρωπος τραχύς, δασύς, καὶ κυνηγὸς ἄριστος, καὶ διημέρευεν εἰς τοὺς ἀγρούς, μακρὰν τῶν γονέων του, καὶ ἔλαβε γυναῖκας ἀπὸ τὰς θυγατέρας τῶν ἀπίστων, διὰ τοῦτο καὶ ἐδυσηρέστησε τὸν Θεόν· ὁ δὲ νεώτερος Ἰακώβ ἦτο λειὸς καὶ πρᾶος, καὶ εὐχαριστεῖτο νὰ διατρίβῃ μετὰ τῶν γονέων του, καὶ ἐστάθη πάντοτε πιστὸς εἰς τὸν Κύριον. Διὰ τοῦτο θὰ ἰδῆτε κατόπιν πῶς ἀντημείβη ἀπὸ τὸν Θεόν. Καὶ τοῦτον μὲν ἠγάπα ἡ μήτηρ περισσότερον, ἐκεῖνον δέ, τὸν Ἡσαῦ, ἠγάπα ὁ πατήρ, διότι τοῦ ἔφερε κυνήγιον. Κατὰ τὸν καιρὸν δὲ τοῦτον ὁ πατριάρχης Ἀβραάμ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν ἑβδομήκοντα πέντε ἐτῶν, καὶ ἐνῶ ἐφθασεν εἰς γῆρας, εἰς τὸ ὅποσον τὴν σήμερον οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδύνατον νὰ φθάσωσιν, παρατηρεῖτε ὁμως, ὅτι ἔζησε πολλὰ ὀλιγώτερον παρ' ὅσον ἔζησαν ὁ Ἀδάμ καὶ ὁ Νῶε. Ἀποθνήσκων δὲ ὁ Ἀβραάμ ἀφῆκε κληρονομίαν εἰς τὸν υἱὸν του Ἰσαάκ τὰς σκηνάς του, τοὺς ὑπηρέτας του, τὰς καμήλους του καὶ τὰ πολυάριθμά του ποίμνια. Ἄλλ' ἐπειδὴ βέβαια δὲν γνωρίζετε τί εἶναι κληρονομία, θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς δώσω μίαν ἰδέαν τῆς λέξεως ταύτης.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀποθάνῃ, δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην κανεὸς πράγματος ἐπὶ τῆς γῆς. Τὰ δὲ τέκνα του, ἂν ἔχη τοιαῦτα, ἢ οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς του διαμοιράζονται μεταξὺ των τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια αὐτὸς ἀπέκτησε κατὰ τὸ

διάστημα τῆς ζωῆς του· αὐτὰ λοιπὸν τὰ πλοῦτη ὀνομάζονται κληρονομία. Ἐκάστου δὲ τόπου οἱ νόμοι κανονίζουσι συνήθως πῶς πρέπει νὰ γίνωνται αἱ διανομαὶ αὐταὶ τῆς κληρονομίας· ἀλλ' οὔτε εἰς ὄλους τοὺς τόπους, οὔτε εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς γίνεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὁ διαμοιρασμὸς τῆς κληρονομίας· κατὰ τὸν καιρὸν τῶν πατριαρχῶν, παραδ. χάριν, ὁ πρωτότοκος τῶν ἀδελφῶν εἶχε διπλοῦν μερίδιον ἐκ τῆς κληρονομίας τῆς οἰκογενείας. Ἐθεωρεῖτο ὡς ἀρχηγός, καὶ ὡς κύριος τῶν ἀδελφῶν του· ἐπέιχε τὴν θέσιν τοῦ πατρός του καὶ ἐλάμβανεν εὐλογίαν ἰδιαιτέραν, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἐπεκύρωσε, καὶ ἔνεκα τῆς ὁποίας ὁ πρωτότοκος εὐτύχει καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν. Τὰ προνόμια ταῦτα ὀνομάζοντο τότε «πρωτοτόκια» καὶ τοιαῦτα ἀνήκον εἰς τὸν Ἡσαῦ τὸν πρωτότοκον μετ' ἡμῶν τοῦ Ἰακώβ.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ Ἡσαῦ ἐπιστρέψας κουρασμένος ἀπὸ τὸ κυνήγιον, εἰς τὸ ὅποσον εἶχεν ὑπερβολικὴν κλίσιν, εὔρε τὸν ἀδελφόν του Ἰακώβ μαγειρεύοντα φακὴν, καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν· «Δός μοι ἀδελφε τὸ μαγείρευμα τοῦτο τῆς φακῆς διὰ νὰ φάγω, διότι ἀποθνήσκω ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὴν κούρασιν.—Τὸ ἐμαγείρευσά, εἶπεν ὁ Ἰακώβ, διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἀλλὰ σοῦ τὸ δίδω εὐχαρίστως μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ μοῦ παραχωρήσης καὶ σὺ τὰ πρωτοτόκιά σου, δηλαδὴ νὰ μὴ θεωρῆσαι πλέον ὁ πρωτότοκος τῆς οἰκογενείας.—Καὶ τί μὲ ὠφελοῦσι τὰ πρωτοτόκια ἐπανάλαβεν ὁ Ἡσαῦ, ἀφού ἐγὼ χάνομαι ἀπὸ τὴν πείναν; Ὁμοσαί μου λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ἰακώβ, καὶ τοιουτρόπως ὤμοσεν ὁ Ἡσαῦ καὶ ἐπώλησεν εἰς τὸν ἀδελφόν του τὸ δικαίωμα τῆς πρωτοτοκίας δι' ἓν πινάκιον φακῆς.

Μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν ὁ Ἰσαάκ φθάσας εἰς γῆρας βαθύ, μίαν τῶν ἡμερῶν ἐκάλεσε τὸν Ἡσαῦ καὶ τοῦ

εἶπε· υἱέ μου, ἰδοὺ ἐγὼ ἐγήρασα καὶ δὲν βλέπω πλέον, λάβε τὰ ὄπλα σου καὶ πορευθεὶς εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ φέρε μου κυνήγιον διὰ νὰ φάγω καὶ σὲ εὐλογήσω πρὶν ἀποθάνω. Ὁ Ἡσαῦ ἔτρεξε παρευθὺς διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ πατρὸς του. Ἡ δὲ Ῥεβέκκα ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους τοῦ Ἰσαάκ, καὶ κράξασα τὸν ἀγαπητὸν τῆς υἱὸν Ἰακώβ, λέγει εἰς αὐτόν· πρὸ ὀλίγου ἤκουσα τὸν πατέρα σου, ὅτι εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν σου Ἡσαῦ διὰ νὰ τοῦ φέρῃ κυνήγιον, νὰ τὸ μαγειρεύσῃ καὶ ἀφοῦ φάγῃ ἐξ αὐτοῦ νὰ τὸν εὐλογήσῃ. Τώρα λοιπόν, υἱέ μου, ἄκουσόν με καὶ κάμε ὡς σὲ παραγγείλω· ὕπαγε εἰς τὸ ποῖμνιον, ἔκλεξον δύο τρυφερὰ καὶ καλὰ ἐρίφια καὶ φέρετέ τα ἐδῶ διὰ νὰ τὰ μαγειρεύσω, καθὼς ὁ πατήρ σου εὐχαριστεῖται, διὰ νὰ τοῦ τὰ προσφέρῃς καὶ εὐλογήσῃ σὲ ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου. Εἶπε δὲ ὁ Ἰακώβ, δὲν τολμῶ νὰ πράξω τοιοῦτον πρᾶγμα, μήτερ, διότι ὁ ἀδελφός μου εἶναι δασύς, ἐγὼ δὲ εἶμαι λεῖος· φοβοῦμαι λοιπὸν μήπως μὲ ἐνοήσῃ καὶ δυσαρεστηθεῖς μοῦ δώσῃ κατάραν ἀντὶ εὐλογίας. Ἄς πέσῃ ἐπάνω μου ἡ κατάρρα σου, υἱέ μου, μόνον ἄκουσον καὶ κάμε ὅ,τι σοῦ λέγω.

Ὁ Ἰακώβ πορευθεὶς εἰς τὸ ποῖμνιον ἔλαβε καὶ ἔφερε δύο ἐρίφια εἰς τὴν μητέρα του, ἡ ὁποῖα τὰ ἐμαγειρεύσεν ἐξαίρετα· ἔπειτα λαβοῦσα τὴν καλλιτέραν ἐνδυμασίαν τοῦ Ἡσαῦ ἀπὸ τὸ κιβώτιον, ἐνέδυσεν τὸν Ἰακώβ, τὰς δὲ χεῖρας του ἐτύλιξε μὲ τὰ δέρματα τῶν ἐριφίων, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτόν τὸ φαγητόν, καὶ ἀπέστειλε πρὸς τὸν πατέρα του· ἔφερε δὲ ὁ Ἰακώβ τὸ μαγεῖρεμα εἰς τὸν γέροντα καὶ εἶπε· σήκω, πάτερ, διὰ νὰ φάγῃς ἀπὸ τὸ κυνήγιον, τὸ ὅποιον σοῦ ἠτοίμασα, καὶ νὰ μὲ εὐλογήσῃς. Καὶ ποῖος εἶσαι σύ, εἶπεν ὁ Ἰσαάκ, καὶ πῶς ἠδυνήθης τόσον γρήγορα νὰ εὔρης κυνήγιον;

Ἐγὼ εἶμαι ὁ πρωτότοκός σου υἱὸς Ἡσαῦ, καὶ ὁ Θεὸς ἠθέλησε διὰ νὰ εὔρω τοῦτο ταχέως. Πάλιν ἠρώτησεν ὁ Ἰσαάκ, εἶσαι σὺ ὁ υἱός μου Ἡσαῦ ὁ πρωτότοκος; ἔλα πλησιέστερον νὰ σὲ ψηλαφήσω. Ἐπλησίασεν ὁ Ἰακώβ, καὶ ὁ πατήρ του ἐψηλάφησεν αὐτόν, καὶ ὡσφράνθη τὰ φορέματά του καὶ εἶπεν· αἱ μὲν χεῖρες, εἶναι χεῖρες τοῦ Ἡσαῦ, ἡ δὲ φωνή, εἶναι φωνή τοῦ Ἰακώβ, καὶ οὕτως ἔφαγεν ἀπὸ τὸ φαγητόν ἐκεῖνο, καὶ εὐλόγησε τὸν Ἰακώβ, καὶ κατέστησεν αὐτὸν κύριον τοῦ ἀδελφοῦ του.

Μόλις ἔλαβεν ὁ Ἰακώβ τὴν εὐλογίαν, καὶ ἀνεχώρησεν ἀπ' ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσαάκ, ἐπέστρεψε καὶ ὁ Ἡσαῦ ἀπὸ τὸν ἀγρὸν, καὶ ἐτοιμάσας τὸ κυνήγιον ἔφερεν εἰς τὸν πατέρα του αὐτὸ εἰπών· Ἰδοῦ, ἐγὼ πάτερ, σοῦ ἔφερα τὸ ἀγαπητόν σου κυνήγιον, σήκω λοιπὸν καὶ φάγε καὶ εὐλόγησόν με. Τίς εἶσαι σύ; εἶπεν ὁ Ἰσαάκ· ἐγὼ ὁ Ἡσαῦ ὁ υἱός σου.— Ἐθαύμασε δὲ ὁ Ἰσαάκ καθ' ὑπερβολὴν καὶ εἶπε, καὶ τίς εἶναι ἐκεῖνος ὅστις πρὸ ὀλίγου μοῦ ἔφερε καὶ ἔφαγα καὶ εὐλόγησα αὐτόν; Ἀκούσας τοῦτο ὁ Ἡσαῦ ἐνόησεν ὅτι τὸν ἠπάτησεν ὁ ἀδελφός του, καὶ ἤρχισε νὰ θρηνῇ καὶ νὰ βοᾷ λέγων· μὲ ἠπάτησε τὴν πρώτην φορὰν καὶ μοῦ ἐπῆρε τὰ πρωτοτόκιά μου, τώρα δ' ἔλαβε καὶ τὴν εὐλογίαν, εὐλόγησον τοῦλάχιστον καὶ ἐμέ, πάτερ. Εὐσπλαχνίσθη αὐτόν ὁ Ἰσαάκ, καὶ εἶπε· Μὲ τὴν μάχαιράν σου θέλεις ζῆ, τέκνον, καὶ θά ῥηται ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ἐκτοτε δὲ ὁ Ἡσαῦ ἐμίσει τὸν Ἰακώβ καὶ τὸν ἐφοβέριζε νὰ τὸν θανατώσῃ. Ἀλλὰ μὴ νομίσητε, ὧ φίλτατοι παῖδες, ὅτι ὁ Ἡσαῦ ἐφόνευσε καθὼς ὁ Κάϊν τὸν ἀδελφόν του Ἄβελ. Ὁ Θεὸς ἔσωσε τὸν Ἰακώβ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ του, καθὼς θέλετε ἰδεῖ κατόπιν, καὶ ὅ,τι ἔγεινεν, ἔγεινε κατὰ θεῖαν παραχώρησιν· διότι ἐνῶ ἦτο ἀκόμῃ εἰς τὴν κοιλίαν

τῆς μητρὸς του προεῖπεν εἰς αὐτὴν ὁ Θεὸς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ Ἰακώβ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἡσαῦ.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΠΕΤΕΙΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΛΩΠΗΚΟΣ.

Ἐπί τινος βουνοῦ ἀπαντήσασα ἡ Ἀλώπηξ τὸν Πετεινόν, φιλοφρονέστατα ἡ εὐγενὴς τὸν ἀλαζόνα ἔχειρέτησεν εἰπούσα. ὦ! καλημέρα, ἐξοχώτατε Κύριε Πετεινέ.— Ὁ δὲ Πετεινὸς ἰδὼν ἀνεπίστως ἀπέναντί του ἐχθρὸν φοβερόν, τὰ ἔχασε· κατέβασε τὴν οὐρὸν του, ἐταπείνωσε τὸν ἀγέρωχον τράχηλόν του, καὶ ἐμάζεισε τὰς πτέρυγας του. Παρὰ τὸ σύνθησις ὁμῶς φιλοφρονέστερον ἰδὼν τὸν αἰώνιον ἐχθρόν του, ἀνέλαβεν ὀλίγον θάρρος, καὶ μόλις συναβρώσας τὸν λόγον, ἐξεφώνησε ταῦτα· σκαλίζων καὶτσιμπῶν, γενναϊόφρον Ἀλώπηξ, χωρὶς νὰ τὸ καλοστοχασθῶ, ἐκ τῆς πόλεως κινήσας, ἔφθασα ἐδῶ.— Δὲν βλάπτει τίποτε, φίλε Πετεινέ. Μὴ φοβοῦ! Θὰ περάσωμεν, ὡς ξένοι εἰς τὰ ξένα, ἀδελφικῶς. Ἐ! καὶ τώρα ἐδῶ θὰ μείνης;— Κατ' ὀλίγον ἐνθαῤῥυνόμενος, ἀπήντησεν ὁ Πετεινός. Ὅχι, θὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν πόλιν.— Τόσον τὸ καλλίτερον, φίλτατέ μοι! Καὶ ἐγὼ ἐκεῖ ἐπήγαινα. Θὰ ἔχω λοιπὸν καὶ συνοδοιπόρον. Ὅριστε· ἄς κινήσωμεν.

Μ' ὄλην τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων καὶ τὴν εἰκειότητα τῆς συνοδοιπόρου, ὁ δυστυχὴς Πετεινὸς ἐβλασφήμησε τὴν ὄραν τῆς συναντήσεως. Μυριάκις προτιμότερον τῷ ἦτον, ὀλομόναχος, ὡς ἦλθε, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ, ἢ νὰ ἔχῃ τοιοῦτον συνοδοιπόρον. Ἄλλ' εἰς τὴν ἀνάγκην οὐδὲ θεοὶ μάχονται· ἔλεγον οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες.— Ἐχω μεγάλην εὐχαρίστησιν διὰ τὴν συντροφίαν σου· εἶπεν ὁ ὑψηλόφρων Πετεινός, καὶ οὕτως ἐξεκίνησαν καὶ οἱ δύο. Τόσον δὲ ἐφαίνετο ἡ Ἀλώπηξ, ὅτι ἠὐχαριστεῖτο ἐκ τῆς συντροφίας τοῦ Πετεινοῦ, ὥστε, ἂν τῇ ἦτον δυνατὸν, νὰ περιπατῇ, ὡς ἐκεῖνος, διποδιτί, θὰ τῷ ἔδιδε βεβαίως τὸν βραχίονα. Ἀφοῦ δὲ προέβησαν ὀλίγον, ἀποτείνεται πάλιν πρὸς τὸν Πετεινόν ἡ Ἀλώπηξ λέγουσα. Διὰ νὰ διασκεδάξῃται, φίλε μου, τοῦ δρόμου ἡ ὄχληρὰ μονοτονία, ἔλα νὰ βάλωμεν τρία στοιχίματα. — Τί στοιχίματα; ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Πετεινός. Τί ἐσκαρφίσθη ἡ

καμπόνηρος; (Ἄλλὰ καὶ ἠδύνατο νὰ εἶπῃ ὄχι;) Ἄς γείνη ὅ,τι σὰς ἀρέσκη.— Ἄς προσπαθῶμεν ν' ἀνακαλύψωμεν ἐγὼ ἐπὶ σοῦ καὶ σὺ ἐπ' ἐμοῦ τρία ψεγάδια.— Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου.— Ἄλλὰ καὶ ὁ νικήσας θὰ τρώγῃ τὸν ἠττηθέντα.— Τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ στοιχήματος ἔχαρόκοψε τὸν Πετεινόν, μολονότι ἐκ τῆς ἀρχῆς προεῖδε τὸ τέλος. Ἄλλ' ἡ ἐλπίς οὐδέ ποτε ἀπόλλυται. Διό, ἄς γείνη καὶ τοῦτο, ὑπετραύλιτεν ὁ τάλας. Ἴσως τὴν γλυτώσω, ἂν προσέξω εἰς τὸ νὰ μὴ σφάλω εἰς τίποτε. Ἄλλὰ καὶ τί θὰ ὠφεληθῶ, ἂν κερδήσω τὸ στοιχίμα τοῦτο; Οὔτε δύναμαι, οὔτε συνηθίζω νὰ γεύωμαι κρέατος. Καὶ μήπως μικρὸν ἦναι τὸ κέρδος, νὰ χάσῃ τις τὴν ζωὴν του, ἄς ἦναι καὶ πετεινοῦ ζωῆ;

Ἐξεκίνησαν πάλιν, καὶ ἔτι φιλοφρονέστερον προσεφέρετο πρὸς αὐτὸν ἡ Ἀλώπηξ, ἥτις πρὸς στιγμὴν ἐκοντοστάθη, ἵνα προηγηθῇ μικρὸν ὁ πετεινός. Δὲν ἠγνόει μὲν, ὅτι μυριάκις προτιμότερον θὰ εἶχεν οὗτος, ἂν ὠδοιπόρει ἄνευ ἐκείνης, καὶ ἐσώζετο διαφυγών, ἀλλ' ἐγίνωσκεν ὡσαύτως ἐκ μακρᾶς πείρας τῶν ποδῶν τῆς τὴν ἀρετὴν.— Ἐ! κατὶ βιάζεσαι, φίλε! ἔχουμεν ἀκόμη ὄραν. — Μὲ συμπάθειον, Κυρία μου! Φυτικὸν τὸ ἔχω νὰ προπατῶ γρήγορα.— Τοῦτο λέγων, ἐχλώμιασε, φοβηθεῖς, μήπως περάσῃ τοῦτο εἰς τὰ τρία ψεγάδια. Ἡ δὲ προσεληθούσα, ἐξηκολούθει συμβαδίζουσα. Προσεκτικώτατος δ' ἦτον ὁ πετεινός καὶ εἰς τὸ περιπάτημα καὶ εἰς τὰ πάντα, νὰ μὴ δῶσῃ ἀφορμὴν εἰς τὸν δόλιον συνοδίτην του.

Τοσοῦτον δ' εἶχον προβῆ, ὥστε ἐγγὺς ἦτο τὸ τέρμα τῆς ὀδοιπορίας των. Ἄλλ' ἰδοὺ πάλιν βήματά τινα μείνασα ὀπίσω ἡ Ἀλώπηξ, φωνάζει πρὸς τὸν Πετεινόν, ἀφιλοφρονέστερόν πως τοῦ συνήθους. Στάσου δά! κακὸν εἶναι αὐτό σου τὸ φυσικόν. — Τόσον ἐτρόμαξεν ὁ δυστυχὴς, ἐνόησας ἐγγὺς τὸ τέλος, ὥστε ἐμεινεν ἄφωνος.— Δὲν μοι λέγεις σὺ, τί σοῦ χρειάζονται αὐτὰ τὰ κότσια εἰς τὰ πόδια σου; χαρὰ σοὶ το! ὡτὰν νὰ ἦτο σχοινοβάτης! ὡτὰν νὰ ἦναι, . . . δὲν ἤξεύρω τι. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον ψεγάδι σου.— Ἐφρικήσεν ὁ ἄθλιος.— Δὲν μοι λέγεις, ἐξηκολούθησεν ἡ κακοήθης, τίνος ἀδεία σὺ ἀδιακρίτως περιφερόμενος κατασκάπτεις μὲ τὰ ὄνυχια καὶ τὴν μύτην

σου τοὺς βασιλικούς δρόμους; χαρά σοί το! Τί ἔγεινας; ὀρυκτολόγος; ὀδοποιός; ἢ ἀρχαιολόγος;— Ὁ Πετεινός ἔμενον ἀναπολόγητος ἢ δὲ πονηρὰ ἐλογαρίαζε καὶ τοῦτο εἰς τὰ ψεγάδια.— Δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ προβῆ, ἀλλὰ κατακόκκινη τάχα ἐξ ἀγανακτήσεως, καὶ τὴν φωνὴν της ἐπιτείνουσα, προσέθηκε. Δέν μοι λέγεις, τί ἀλαζονία εἶναι αὐτὴ ἢ ἰδική σου; Τί σου χρειάζονται αὐτὰ τὰ κόκκινα, τὰ ὑψηλά, αἱ κορῶναι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς; Τί μοῦ ἔγεινας; Σουλτάνος; Πασσᾶς; ἢ τί;— Ὁ πετεινός ὄχι μόνον δὲν ὠμίλει, ἀλλὰ καὶ δὲν ἤκουε, διότι ἦτο τὸ τρίτον ψεγάδι.— Ἄλλὰ καὶ τοῦτο ἀκόμη. Δέν μοι λέγεις, τί κακοθεία εἶναι αὐτὴ ἢ ἔδική σου; Νύκτα, μετάνυχτα, ὅταν ὅλος ὁ κόσμος, καὶ ἐγὼ ἀκόμη, ἠσυχάζωσι, νὰ φωνάζης σύ, καὶ πάλιν νὰ φωνάζης ἀδιακρίτως, καὶ κανένα νὰ μὴ ἀφίνης νὰ ἠσυχᾷσῃ; Ποσάκις μ' ἔκαμες ν' ἀγρυπνήσω, ἀδιάκριτε! Ἀκούεις ἐκεῖ ἀφοσίαν! Δέν εἶναι λοιπὸν καὶ τοῦτο τέταρτον ψεγάδι σου; Ἄλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι, ὡς σύ, ἀχρεία. Χάρισμά σοι τὸ τέταρτον αὐτὸ ψεγάδι. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ μὲ τὰ τρία ἐκέρδησα, ἔλα πέσε κάτω νὰ σε φάγω, κατὰ τὴν συμφωνίαν.— Δειποψυχῆσῃς κατέπεσεν ὁ τρισάθλιος, γενόμενος βρωμα καὶ θυμα τοῦ ἄλλοτρίου.

Ὁ δὲ μῦθος τί δηλοῖ, ὁ καθεὶς τὸ ἔννοεῖ.

Ἐν Κύβῳ τὴν 29 Μαρτίου 1862

B.

Ο ΕΞΑΓΟΡΑΣΘΕΙΣ ΔΟΥΛΟΣ.

Βρετανός τις ἔμπορος ἐταξείδευέ ποτε ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἐντὸς μικροῦ Τουρκικοῦ πλοίου. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦ ταξιδίου του ἐγνώρισεν μαθρὸν τινα δούλον τοῦ πλοιαρχοῦ ἀργυρῶνητον, ὅστις ἦτο πολὺ ἐξυπνος, γενναῖος, καὶ σπανίων προτερημάτων ἀνὴρ. Ἰδὼν δὲ ὁ εὐγενής, ὅτι αὐτὸς ἐφαίνετο πολὺ σκεπτικός καὶ τεθλιμμένος ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τοῦ βίου του· καὶ ἀνεκάλυψεν, ὅτι ἐγεννήθη ἐλεύθερος καὶ ὅτι εἶχεν αἰχμαλωτισθῆ εἰς τινα πόλεμον. Γνωρίζων δὲ τί εἶναι ἐλευθερία, ὁ δυστυχῆς αὐτός ἀνὴρ, ἠσθάνετο ὅλην τὴν ἀθλιότητα τοῦ νὰ ἦναι τις δούλος, καὶ ἔτι μᾶλλον, καθόσον ἠδύνατο

νὰ ἦναι πάντοτε εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην· αὐτὴ ἦτο ἡ αἰτία τῆς θλίψεώς του.

Δέν ἔχω δικαίωμα ἐλευθερίας ὡς καὶ σύ;

Ὁ ταξειδιώτης ἔλαβε μεγάλην συμπάθειαν, καὶ ὑπερεπεθύμησε ν' ἀπαλλάξῃ αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἐλεεινὴν ἐκείνην κατάστασιν· ἐπὶ τέλους ἤρχισε νὰ συλλογίζηται πῶς νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, καὶ ὑπελόγησεν, ὅτι ἤθελε πληρώσει πολλὰ περισσότερα παρ' ὅσα ἐκέρδισεν εἰς τὸ ταξείδιόν του. Ἐν τούτοις δὲν ὑπέφερε βλέπων τὸν δυστυχῆ δούλον ζῶντα εἰς τοιαύτην ἀθλιότητα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν πλοιαρχον τὴν ζητουμένην παρ' αὐτοῦ ποσότητα. Ἐνῶ αὐτοὶ συνελάλουν, ὁ δούλος ἔτυχε νὰ διαβῆ πλησίον αὐτῶν, καὶ ἀκούσας μόνον περὶ τίνος ἔλεγον, ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἔμπορος ἔμελλε ν' ἀγοράσῃ αὐτὸν πρὸς ἰδίαν του χρῆσιν. Συλλαβὼν τὴν ιδέαν ταύτην ἀναπιδᾷ ἔμπροσθέν του, οἱ ὀφθαλμοὶ του σπινθηροβολοῦσιν ἀπὸ παραφορὰν καὶ ἀνακράζει, « Ἀποκαλεῖς σεαυτὸν ἐλεύθερον Βρετανὸν καὶ ἐχθρὸν τῆς αἰχμαλωσίας, καὶ θέλεις ν' ἀγοράσῃς ἐμὲ

διὰ νὰ μὲ ἔχῃς δοῦλον ! Δὲν ἔχω ἐπίσης δικαίωμα ἐλευθερίας ὡς καὶ σύ ; »

Ταῦτα εἰπὼν ἐκινήθη νὰ προχωρήσῃ, ἀλλ' ὁ ἔμπορος στραφεὶς καὶ παρατηρήσας αὐτὸν φιλανθρώπως, τῷ εἶπε, *Ξὲ ἠγόρασα διὰ νὰ σὲ ἀφήσω ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ.*

Πόσον μετεβλήθη ἀμέσως ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ! Ἐβυθίσθη εἰς δάκρυα καὶ πετών εἰς τοὺς πόδας τοῦ κολοκάγαθου ἐμπόρου, ἀνέκραξε, *Ἥχημαλώτισας τὴν καρδίαν μου ! Εἶμαι δοῦλός σου διὰ παντός !*

Γ. Δ. Σ.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ.

Ὅ,τι μᾶλλον διακρίνει τὴν Γολκόνδαν ἀπὸ τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Ἀσίας εἶναι τὰ ἀδαμαντωρυχειῖά της. Ἡ δὲ ἀνακάλυψις αὐτῶν ἀποδίδεται εἰς τὴν τύχην, καὶ ἰδοὺ πῶς ἀνεκαλύφθησαν. Κᾶποιος ποιμὴν ὀδηγῶν τὸ ποίμνιόν του ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν εἰς τι μέρος τοῦ τόπου ἔρημον, πικρετήρησε κατὰ γῆς μίαν πέτραν, ἣ ὁποία ἔλαμπε παρὰ πολὺ· ἔλαβε λοιπὸν τὸν λίθον τοῦτον καὶ τὸν ἐπώλησε δι' ὀλίγον ὀρύζιον εἰς τινα ἄλλον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζε περισσότερον τοῦ ποιμένου τί ἤξιζεν. Ἐπέρασε δὲ ἀπὸ πολλὰς χεῖρας, ἕως οὗ τέλος πάντων ἠγόρασε τὸν λίθον τοῦτον ἔμπορός τις, ὅστις γνωρίζων τὴν ἀξίαν του ἐπώλησεν αὐτὸν καὶ ἐκέρδησεν ἱκανὰ χρήματα. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ταχέως διεδόθη πονταχοῦ, καὶ πᾶς τις ἔτρεχε νὰ σκάπη, ὅπου εὕρῃη ὁ ἀδάμας. Καὶ τῶνόντι ἀνεκάλυψαν ἀδαμαντωρυχεια μετ' ὀλίγον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἀφωρότερον τοῦ βασιλείου. Εἰς τὰς φλέβας λοιπὸν τῶν βράχων ἤρχιταν οἱ ἄνθρωποι νὰ ζητῶσιν ἀδάμαντας, καὶ τῶρα ἐργάζονται ἐκεῖ πλείοτεροι τῶν τριάκοντα χιλιάδων ἀνδρῶν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο.

Ὅσοι ἀδάμαντες εὕρισκονται ἐκεῖ ἔχοντες βάρους δέκα καρατίων, δηλαδὴ τεσσαράκοντα κόκκων σίτου, διότι ἕκαστον καράτιον ἰσοδυναμεῖ μὲ τέσσαρας κόκκους, ἀνήκουσιν εἰς τὸν βασιλέα τοῦ τόπου· πολλάκις ὁμοῦ οἱ ἐργάται κλέπτουσι τοὺς ἀδάμαντας καταπίνοντες αὐτούς, καὶ μετὰ ταῦτα τοὺς πωλοῦσιν εἰς τοὺς Εὐρωπαϊούς· τὴν

πανουργίαν ὁμοῦ ταύτην πληρώνουσι συχνάκις μὲ τὴν ζωὴν των.

Ὁ ὠραιότερος ἀδάμας, ὅστις εἶναι γνωστὸς εἰς τὸν κόσμον, εἶναι ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας, τὸν ὁποῖον ὁ ἀντιβασιλεὺς Δουξ τῆς Λύρηλιας ἠγόρασε διὰ τὸ βασιλικὸν στέμμα· καὶ τιμᾶται μὲν 4,000,000 φράγκα, ἀλλ' ἠγοράσθη διὰ τὸ ἥμισυ μόνον κατὰ πρῶτον δὲ ἠγόρασεν αὐτὸν εἰς Μογγὸλ ὁ θεῖος τοῦ ἐπισήμου Ἑγγλου Πιτ ἀπὸ τινα ἐργάτην, καὶ εἶναι προτιμότερος ἀπὸ τὸν περίφημον μαργαρίτην τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, καὶ ἀπὸ τὸ ἐκ σμαράγδου κατεσκευασμένον πινάκιον τοῦ Δουκὸς τῆς Γενούης. Ἐχει δὲ βάρους ὁ ἀδάμας οὗτος 106 καρατίων, καὶ ὀνομάζεται ἄλλοτε μὲν ἀντιβασιλεὺς, ἄλλοτε δὲ Πιτ, πρὸς ἐνθύμησιν τῶν προσώπων μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐγείνεν ἡ πόλησις καὶ ἡ ἀγορά. Κατὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν, ὅτε τὸ ἔθνος ἔπαθε πολλὰς συμφοράς, ἐτέθη ὁ πολῦτιμος οὗτος ἀδάμας εἰς ἐνέχυρον ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν κυβέρνησιν εἰς ἓνα Ἰουδαῖον τοῦ Βερολίνου διὰ 2,400,000 φράγκα, ἐξηγοράσθη δὲ ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ Ναπολέοντος ἀντὶ 4,000,000 φράγκων. Ὁ ἀδάμας τὸν ὁποῖον ἔχει ὁ Μέγας Δουξ τῆς Τοσκάνης, ζυγίζει 139 καράτια, καὶ τιμᾶται περίπου 2,750,000 φράγκα.

Ὁ τοῦ Μεγάλου Μογγὸλ ἔχει βάρους 280 καρατίων καὶ ἡ ἀξία του ὑπερβαίνει τὰ 10,000,000 φράγκα. Ἡ περίφημος Αἰκατερίνη, ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσσίας, ἐπλήρωσε τρία ἑκατομμύρια διὰ τὸν ἰδικὸν της ἀδάμαντα. Λέγεται δέ, ὅτι ὁ ἀδάμας οὗτος ἐχρησίμευεν ὡς εἰς τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ εἰδάλου Σχεριγγάμ, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Βράχμα· εἷς δὲ Γάλλος ἐπίλεκτος, ἐρασθεὶς σφόδρα τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς τοῦ ἀγάλματος, εἰσεχώρησεν εἰς τὸ ἱερόν, καὶ κατῴρθησεν νὰ κλέψῃ τῶν ἓνα ἐξ αὐτῶν, ὅστις ἐπέρασεν ἀπὸ πολλὰς χεῖρας πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν αὐτοκράτειραν. Λέγεται πρὸς τούτους, ὅτι ἡ πρώτη γυνή, ἣ ὁποία ἐκόσμησε τὴν ὠραίαν κόμην τῆς κεφαλῆς της μὲ ἀδάμαντα, ὀνομάζεται Ἀγνή Σορέλου.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΛΑΝΗΣ (συνέχεια).

—Εἶται ἀνόητος, πτωχέ μου Ἰάκωβε· μοῦ ἔλεγεν ἡ μή-

τηρ μου, τί θά γίνῃ ἐν πτωχὸν παιδίον ὡς σύ, εἰς ἐκείνην τὴν μεγάλην πόλιν;

« Δὲν εἰξεύρω τί τῆς εἶπον διὰ νὰ τὴν καταπέισω, ὅτι τὰ Παρίσιχ θά ἦναι δι' ἐμέ παράδεισος· μοὶ ἐφαίνετο ὅτι πνεῦμα ἀόρατον μοὶ ἐνεφύσα τοὺς λόγους, ἐνῶ τῇ ὠμίλουν. Συνεφωνήσαμεν νὰ μὲ παραδώσῃ τὴν ἐπαύριον εἰς πλοιάρχους, οἵτινες κατέβαινον διὰ τοῦ Σηκουάνα, ἀπὸ τὸ Λόδουνον εἰς Παρίσια, καὶ καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα, νὰ μοὶ στέλλῃ δι' αὐτῶν ἓνα μεγάλον ἄρτον διὰ νὰ ζωοτρέφωμαι.

« Ἀλλὰ, πτωχέ μου Ἰάκωβε, δὲν ἐδείπνησας ἀπόψε. Στάσου ἰδοὺ καρύδια καὶ μία κουλούρα, τὴν ὁποίαν ἔκαμα δι' ἐσέ. Φάγε· ἔπειτα κοιμήσου ὑπ' αὐτὸ τὸ ὑπόστεγον, ἀφοῦ εἶσαι ἐδῶ καλά, καὶ αὔριον τὴν πρωίαν θά ἔλθω νὰ σὲ ἐπάρω·» μοὶ εἶπεν ἡ καλὴ μου μήτηρ, καὶ ἀνεχώρησεν.

« Ἀφοῦ ἔφαγα, ἐκοιμήθην ἐπὶ ἀχύρων, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐκεῖ διὰ τὰς ἀγελάδας, καὶ εἶδον ἓνα θαυμάσιον ὄνειρον. Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤμην εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον τῆς Γαλλίας μὲ ὠραῖα ἐνδύματα. Εἶχον οἰκειότητα μὲ τὰ παιδιά τοῦ βασιλέως ἢ μᾶλλον μὲ μετεχειρίζοντο μὲ σέβας, καὶ μὲ ἐκάλουν διδάσκαλόν των. Τί θά εἶπῃ τοῦτο δὲν ἠξεύρω· ἀλλ' εἶδον πολὺ ὠραῖα πράγματα εἰς τὸν ὕπνον μου· παντὸς εἶδους μνημεῖα, παλάτια, ἐκκλησίας, τὰ σχολεῖα, ὁποῖα εἶμαι βέβαιος, ὅτι θά εὔρω εἰς τοὺς Παρισίους.» Ἦκουα τόσας φωνὰς πολυαριθμούς νὰ μὲ φωνάζωσιν, ὡς σήμερον περὶ τὰ χαράγματα, χωρὶς νὰ ἠξεύρω τί ἔκαμνα λησμονήσας καὶ τὴν μητέρα μου, τὴν ὁποίαν ἐμελλον νὰ ὑπερλυπήσω, ἤρχισα νὰ τρέχω τὸν δρόμον ἀπὸ τὸ χωρίον μου εἰς τὰ Παρίσια. Φοβούμενος μὴ κανέν δυσύχημα μὲ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκπληρώσω τὸν σκοπὸν μου καὶ ἴδω τὴν πρωτεύουσάν, εἰς τὴν κακὴν μου χθεσινὴν πράξιν ἐπρόσθε-

σα ἀκόμη καὶ ἄλλην χειροτέραν· ἀφῆκα δηλαδὴ τὴν μητέρα μου χωρὶς νὰ τὴν ἀποχαίρησάω.

Ἐὸ Θεὸς μ' ἐτιμώρησε, διότι ἀνευ ὑμῶν, καλέ μου, κύριε, θ' ἀπέθνησκα ἀπὸ τὸ ψῦχος, καὶ θά μ' ἔτρωγον οἱ λύκοι·

— Καλά! καλά! δὲν εἶσαι μοσχομάγγα ὡς σὲ ἐνόμισα, εἶπεν ὁ εὐγενὴς, ὅταν ἐτελείωσε τὸ παιδίον τὴν διήγησίν του· θά περάσῃς δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας εἰς τὴν Αὐρηλίαν διὰ νὰ δυναμώσῃς, ἔπειτα θά ἐξακολουθήσῃς τὸν δρόμον σου ἕως εἰς τὰ Παρίσια, καὶ ἐγὼ αὔριον, ὅταν ἐπιστρέψω εἰς τὸ Λόδουνον, θά εἰδοποιήσω τὴν μητέρα σου, ἣτις θά σὲ νομίζῃ χαμένον.

Ἐὸ μικρὸς Ἰάκωβος εὐχαρίστει τὸν εὐεργέτην του καὶ κατεφίλει τὰς χεῖράς του. Μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς μίαν πεδιάδα ὅπου ἢ πρὸς τὴν Αὐρηλίαν ὁδὸς ἦτον ὀμαλωτέρα καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ καλπάζῃ· τὸ παιδίον ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ ὀμιλῇ καὶ δὲν ἐκινήθη πλέον· ὁ εὐγενὴς ἐνόμιζεν ὅτι ἐκοιμάτο, καὶ δὲν τὸ ἐσυλλογίσθη πλέον· ἀλλὰ φθάσας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου ἐμελλε νὰ καταλύσῃ, ἤγγισε τὸν Ἰάκωβον διὰ νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ, καὶ εἶδεν ὅτι εἶχε χάσει τὰς αἰσθήρεις του καὶ εἶχε πυρετόν. Τὸ δυναμωτικόν, τὸ ὁποῖον εἶχε πῖε τῷ εἶχε δώσει πλαστὴν δύναντα μίαν ὥραν.

Τί νὰ κάμῃ; ὁ εὐγενὴς ἐγνώριζε τὴν εὐσπλαχνίαν τῶν κλητῶν ἀδελφῶν τοῦ πτωχοκομείου τῆς Αὐρηλίας, καὶ ὑπῆγεν ἐκεῖ ὁ ἴδιος τὸν Ἰάκωβον. Τὴν ἐπαύριον ἦλθε νὰ τὸν ἴδῃ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του· ὁ πυρετὸς εἶχε παύσει· ἀλλ' ἦτο ὄλος κρατημένος ὁ Ἰάκωβος, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῇ εἰς τὴν κλίνην του. Ὁ καλὸς κύριος τὸν ἐνεπιστεύθη εἰς τὰς φροντίδας τῶν καλογραιῶν· τῷ ἔδωκε μίαν συστατικὴν ἐπιστολὴν διὰ τὰ Παρίσια, καὶ ἀνεχώρη-

σεν ὑποσχόμενος ἐκ νέου νὰ καθησυχάσῃ τὴν μητέρα του τὸ αὐτὸ ἑσπέρας τῆς εἰς Λόδουνον ἀφίξεώς του.

Τρεῖς ἡμέραι ἀναπαύσεως ἰάτρευσαν ἐντελῶς τὸν Ἰάκωβον, ὅστις ἐπανέλαβε τὸν δρόμον του διὰ τὰ Παρίσια, ὅταν ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ πτωχοτροφεῖον τῷ ἔδωσαν δώδεκα σολδία, καὶ τινὰς ζωοτροφίας, ὥστε ἐταξείδευσεν εὐχαρίστως. Ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ πτωχοκομεῖον τὸ τόσῳ ὀνομαστόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἀρνεῖται εἰς κανένα τὴν φιλοξενίαν, ἔκαμεν ὄρκον, ὅστις ἐνετυπώθη ζωηρῶς εἰς τὴν καρδίαν του· ὠρμίσθη, ἐὰν ἐγίνετό ποτε πλούσιος, νὰ κληροδοτήσῃ αὐτὸ τὸ πτωχοκομεῖον τῆς Αὐρηλίας. Ἐφθασεν εἰς τὰ Παρίσια μίαν εὐδιον ἡμέραν καὶ ὑπῆγεν εὐθὺς νὰ θαυμάσῃ τὸ βασιλικὸν παλάτιον, τὰς ὠραίας ἐκκλησίας, καὶ ὅλα τὰ μνημεῖα ἄτινα ἐστόλιζον τὰ Παρίσια.

Ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν τῷ ἔδωκεν ὁ εὐγενὴς ἦτο δι' ἓνα διδάσκαλον τῶν πολυαριθμῶν λυκείων τῶν Παρισίων. Δὲν ἐξῆτει νὰ τὸν δεχθῶσιν ὡς μαθητὴν ἐντὸς τοῦ λυκείου· τοῦτο ἦτο πολὺ νὰ τὸ ἐλπίζῃ ὁ μικρὸς Ἰάκωβος ὁ φορῶν ἐν παλαιὸν ἐπανοφώριον, υἱὸς τοῦ παντοπώλου. Εὐχαριστεῖτο πρὸς τὸ παρὸν νὰ τὸν δεχθῶσιν ὡς ὑπηρετὴν τῶν μαθητῶν καὶ τῶν καθηγητῶν, καὶ νὰ τὸν λάβωσιν ἀργότερα ὡς μαθητὴν ἐντὸς τοῦ σχολείου, ἐὰν εἰδείκνυε κλίσιν πρὸς τὴν μάθησιν.

Ὁ διδάσκαλος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ὁ Ἰάκωβος τὴν συστατικὴν ἐπιστολήν, ἦτο πολυάσχολος καὶ ἀπότομος.

«Ἐκλεξε τὴν θέσιν σου εἰς τὸ θυρωρεῖον, τῷ εἶπεν, θὰ δώσω διαταγὴν νὰ σὲ ἀφήσωσιν ἐκεῖ ἡσυχον καὶ θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σοὶ εὐρωμεν ὑπηρεσίαν· ἔπειτα δι' ἑνὸς νεύματος τὸν ἀπέπεμψεν.

Ἄλλ' ὁ Ἰάκωβος ἦτο φύσεως ἀποφασιστικῆς καὶ ἐπι-

μόνου, καὶ δὲν ἀπεθαρρύνετο ποσῶς. Εἰς τοὺς τοίχους τῶν σχολείων, τῶν μοναστηρίων, τῶν ἐκκλησιῶν καὶ σχεδὸν ὅλων τῶν δημοσίων καταστημάτων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ἦσαν πάντοτε προσκεκολλημένοι τινὲς μικραὶ οἰκοδομαί. Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ λυκείου ὄθεν ἐξῆλθεν ὁ Ἰάκωβος, ἦτο ἐν ἐργαστηράκι ὑποδηματοποιῦ, ἐν ἄλλο ὅπου ἐπώλουν εἰκόνας, κομβολόγια, καὶ τινὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, ἔπειτα μία καλύβη ὅπου ἐκάθητο εἰς τυφλὸς μὲ τὸν σκύλον του. Ὁ μικρὸς πλάνης ἡμῶν εἰς τὸ μεταξὺ τούτων, ἐξέλεξε μίαν θέσιν, ὅπου ἦτο μία θύρα πάντοτε κλειστή. Εἰς τὸ κοίλωμα αὐτῆς καὶ ἐπάνω εἰς τὸ σκαλοπάτι ἔθεσεν ἐν χονδρὸν δεμάτιον καλαμιᾶς σταχύων, τὸ ὁποῖον ἠγόρασεν ἀντὶ δύο σολδίων, καὶ οὕτως ἐπηξεν τὴν φωλεάν του εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν. Τὸ ἑσπέρας ἐδείπνησε μὲ τὰς ζωοτροφίας, τὰς ὁποίας τῷ εἶχον δώσει αἱ καλαὶ του ἀδελφαί. Ἡ νύξ ἦτο ψυχρά, ἀλλὰ διέφυγε τὴν δριμύτητα τοῦ ψύχους χωνόμενος εἰς τὰ ἄχυρα· ὅταν ἐξύπνησε τὸ πρωτὸ ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἐπάνω κάτω διὰ νὰ ζεσταθῇ· μετ' ὀλίγον τὸν εἶδεν ὁ ἐμβαλωματῆς καὶ ὁ εἰκονοπώλης, καὶ τὸν ἐπεφόρτισαν μικράς τινὰς παραγγελίας, τὰς ὁποίας ἀφοῦ ἐτελείωσε, τῷ ἔδωσαν ἀπὸ τὸν ζωμόν των (σοῦπαν), ὥστε ἠπθάνθη ἑαυτὸν δυναμωμένον.

Φ. Ι. Κ.

(ἀκολουθεῖ).

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Στρατιώτης ἐκ τοῦ στρατοῦ τοῦ περιφήμου ἀνδρὸς τῆς Ἀμερικῆς Οὐάσιγκτῶνος ἔσφαλε περὶ τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν τόσον, ὥστε κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἐνῶ δὲ ἐμελλε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ποινή, ὁ Οὐάσιγκτῶν ἔμαθεν, ὅτι ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος στρατιώτης ἦτο τὸ μόνον στήριγμα πολὺ προβεβηκότων κατὰ τὴν ἡλικίαν γονέων, τοὺς

ὁποίους ἔτρεφεν ὑποβάλλων ἑαυτὸν εἰς σκληρὰς στερήσεις. *Θθεν ὁ Οὐασιγχιτῶν τὸν ἐσυγχώρησεν εἰπών. « Ἡ υἱική του στοργή ἐξηγόρασε τὸ ἀμάρτημά του, καὶ ἐὰν ἐφονεύομεν αὐτόν, ἐκινδυνεύομεν νὰ φονεύσωμεν τρεῖς ἀνθρώπους ἀνθ' ἑνός. »

~~Προγνωστικὰ ἐκ τῆς Ἰριδος.~~

Προγνωστικὰ ἐκ τῆς Ἰριδος.

*Ἡ Ἰρις ἢ τὸ οὐράνιον τόξον τῆς πρωΐας (πρὸς δυσμὰς) προμηνύει βροχήν.

*Ἡ Ἰρις τῆς ἐσπέρας (πρὸς ἀνατολὰς) προμηνύει καλὸν καιρὸν.

*Ἰρις ζωνρὰ καὶ διπλῆ προμηνύει βροχήν.

*Ἡ Ἰρις πολλάκις τῆς ἡμέρας φαινομένη προμηνύει βροχὰς ἀφθόνους καὶ διαρκεῖς.

*Ἡ Ἰρις μετὰ μεγάλην ξηρασίαν φαινομένη εἶναι σημεῖον ἀφθόνων βροχῶν.

Τὰ νέφη διατεθειμένα ἐν εἴδει στεφάνων, καὶ πολλάκις χρωματισμένα ὡς ἡ Ἰρις, περὶ τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, πρὸ πάντων κατὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ πρώτου τῶν ἄστρον τούτων, εἶναι σημεῖα ἀφθόνων βροχῶν.

(Ἐκ τῆς φυσικῆς Βελονάκη).

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκίόραφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

Αἱ συνδρομαὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει γίνονται παρὰ τῷ Κυρίῳ Α. Δεπάστα βιβλιοπώλῃ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσαάκ. — 2. Τὸ παραμῦθι τοῦ πετεινοῦ καὶ τῆς ἀλώπεκος. — 3. Ἀνακάλυψις ἀδαμάντων. — 4. Ὁ ἐξαγραφθεὶς δούλος μετὰ εἰκονογραφίας. — 5. Ὁ μικρὸς πλάνης (συνέχεια). — 6. Ὁ Ἀμερικανὸς στρατιώτης. — 7. Προγνωστικὰ ἐκ τῆς Ἰριδος

ΤΥΠΟΙΣ ΦΥΛΟΜΟΥΣΟΥ ΛΕΣΧΗΣ.

(Ὅδος Ἀθηνᾶς ἀριθ. 257.)